

Kate DiCamillo

Jei ne Vinis Diksis

Alma littera

Pirmas

SKYRIUS

Aš esu Indija Opala Buloni. Pereitą vasarą, kai mano tėtė, pamokslininkas, nusiuntė mane į parduotuvę parnešti pakuotės makaronų su sūriu, baltųjų ryžių ir poros pomidorų, aš grįžau su šunim. Štai kaip buvo: Vinio Diksio parduotuvėje užėjau į daržovių skyrių ir kaktomušom susidūriau su parduotuvės direktorium. Jis stovėjo visas išraudęs ir mostiguodamas rankomis šaukė:

– Kas įleido čia šunį? Kas įleido tą bjaurų šunį?

Iš pradžių aš nepastebėjau jokio šuns. Ant grindų voliojosi tik visokiausios daržovės – pomidorai, svogūnai, raudonieji pipirai. O visas pulkas Vinio Diksio darbuotojų lakstė aplink ir mostigavo rankomis kaip ir jų direktorius.

Tada iš už kampo atlėkė šuo. Tai buvo didelis šuo. Labai nešvarus. Atrodė, kad jam čia visai smagu. Iškišęs liežuvį šuo vizgino uodega. Čiuožtelėjęs jis sustojo tiesiai prieš mane ir nusišypsojo. Niekada gyvenime nebuvau mačiusi besišypsancio šuns, bet jis iš tiesų šypsojosi. Išsišiepęs jis man parodė visus dantis. Paskui taip smarkiai suvizgino uodega, kad nuo lentynos nukrito keli apelsinai ir nuriedėjo į visas puses, susimaišydami su pomidorais, svogūnais ir žaliaisiais pipirais.

Direktorius klykė:

– Pagaukite pagaliau kas nors tą šunį!

Šuo nudūmė tiesiai prie direktoriaus, nusišiepė ir suvizgino uodega. Jis atsistojo ant užpakalinių kojų. Tikriausiai jis tik norėjo akis į akį pasikalbėti su direktoriumi ir padėkoti jam už puikią viešnagę daržovių skyriuje, tačiau galų gale jį pargriovė. Direktoriui greičiausiai pasitaikė bloga diena, nes gulėdamas ant grindų, visų akivaizdoje jis apsiverkė. Šuo pasilenkė prie jo labai sunerimęs ir lyžtelėjo jam veidą.

– Maldauju, – aimanavo direktorius, – paskambinkite šungaudžiams.

– Palaukite! – surikau aš. – Tai mano šuo. Nereikia šungaudžių.

Visi Vinio Diksio darbuotojai atsisuko į mane, ir aš supratau, kad įvyko kažkas labai svarbaus. Galbūt tai buvo kvaila. Tačiau nieko negalėjau su savim padaryti. Negalėjau atiduoti to šuns šungaudžiams.

– Eik šen, geruti, – pašaukiau aš.

Šuo nustojo laižęs direktoriui veidą, pastatė ausis ir pažiūrėjo į mane, tarsi norėdamas prisiminti, kur mes susipažinome.

– Eik šen, geruti, – pakartojau aš.

Staiga supratau, kad šuo, kaip ir kiekvienas gyvas šio pasaulio padaras, norėtų būti šaukiamas vardu, bet aš nežinojau jo vardo, taigi ištariau pirmus pasitaikiusius žodžius, kurie man atėjo į galvą. Aš pasakiau jam:

– Eik šen, Vini Diksi.

Šuo atlėkė prie manęs šuoliais, lyg tą ir tebutų daręs visą savo gyvenimą. Direktorius atsisėdo ir rūsčiai pažvelgė į mane, ar tik aš nesityčioju iš jo.

– Toks jo vardas, – pasakiau aš. – Nemeluuju.

Direktorius tarė:

– Ar tu nežinai, kad draudžiama šunis vestis į maisto parduotuvę?

– Žinau, pone, – atsakiau. – Jis čia pateko per klaidą. Atsiprašau. Daugiau taip nebus.

– Eikš, Vini Diksi, – vėl pašaukiau šunį.

Ir pasisukau eiti, o jis nusekė man iš paskos pro daržovių skyrių, miltų ir kruopų lentynas ir visas kasininkes, kol išėjome pro duris. Lauke, kai mums jau niekas nebe-grėsė, aš labai įdėmiai jį apžiūrėjau ir pamačiau, kad jis gana prastai atrodo. Jis buvo didelis, tačiau liesas – galėjai suskaičiuoti jo šonkaulius. Jis buvo gerokai nusišėręs, visas kūnas nusėtas baltomis dėmėmis, ant kurių iš viso nebuvo plaukų. Tiesą pasakius, jis buvo panašus į nutriušusį rudą kilimėlį, pamirštą įnešti vidun lietui lyjant.

– Atrodai apgailėtinais, – pasakiau jam. – Guldau galvą, kad neturi šeiminko.

Jis vėl nusišypsojo – išsišiepęs parodė visus savo dantis. Išsišiepė taip plačiai, kad net nusičiaudėjo, tarsi sakydamas: „Aš žinau, kad esu apgailėtinai. Bet argi tai ne juokinga?“

Kaipgi nepamilsiš šuns, turinčio tokį puikų humoro jausmą.

– Eikš čionai, – pašaukiau. – Įdomu, ką pasakys pamokslininkas, tave pamatęs.

Drauge su Viniu Diksiu mes patraukėme į namus.

Antras

SKYRIUS

Tą pačią vasarą, kai aš radau Vinį Diksį, mudu su pamokslininku persikėlėme į Naomį Floridoje, kur „Atvirų durų“ baptistų bažnyčiai reikėjo naujo pamokslininko. Mano tėtė yra geras pamokslininkas ir malonus žmogus, bet kartais man sunku įsivaizduoti, kad jis mano tėvas, nes jis arba pamokslauja, arba ruošiasi pamokslams. Štai kodėl apie jį galvoju kaip apie pamokslininką. Prieš man gimstant jis buvo misionierius Indijoje, todėl pirmas mano vardas yra Indija. Tačiau jis mane vadina Opala, nes tuo vardu buvo mano mama. Jis ją labai mylėjo.

Taigi pakeliui į namus aš papasakojau Viniui Diksiui, iš kur kilęs mano vardas ir kaip mes atsiradome Naomyje. Aš papasakojau jam ir apie pamokslininką, koks jis geras žmogus, nors yra taip užsiėmęs apeigomis, pamokslais

ir vargstančiais žmonėmis, kad neturi laiko net nueiti į parduotuvę.

– Žinai ką? – pasakiau Viniui Diksiui. – Kadangi esi vargas šuo, galbūt jis iš karto tave priglobs. Gal net leis man tave pasilikti.

Vinis Diksis pažiūrėjo į mane ir suvizzgino uodega. Jis truputėlį šlubavo, atrode, kad viena jo koja sužeista. Ir dar, turiu pripažinti, jis dvokė. Smarkiai. Jis buvo bjaurus šuo, tačiau aš jį mylėjau visa širdimi. Kai mes priėjome „Savą kampą“, kempingą, skirtą keliaujantiems treileriais, aš pasakiau Viniui Diksiui, kad jis turi elgtis gražiai ir padoriai, nes ši vieta tik suaugusiems, ir aš čia gyvenu tik dėl to, kad mano tėtė – pamokslininkas, o aš – geras, ramus vaikas. Aš esu „maloni išimtis“, kaip sako kempingo direktorius ponas Alfredas. Todėl pasakiau Viniui Diksiui, kad jis irgi privalo elgtis kaip „išimtis“. Aš jį perspėjau, kad nepultų peštis su pono Alfredo katinais ar ponios Detveler mažu viauksinčiu jorkšyru Samueliu. Vinis Diksis žiūrėjo į mane, ir galiu jums prisiekti, kad suprato viską, ką jam pasakiau.

– Tūpt! – paliečiau, kai priėjome prie mūsų namelio. Jis tuojau pat atsitūpė. Jis buvo gerai išauklėtas.

– Pabūk čia, – pasakiau jam. – Aš tuojau sugrįšiu.

Pamokslininką radau svetainėje, dirbantį prie nedidelio ištraukiamo stalelio. Aplink visur mėtėsi popieriai, o pats trynėsi nosį, tai reiškė, kad jis įtemptai mąsto.

– Tėte? – pašaukiau.

– Hm... – atsakė jis.

– Tėte, ar prisimeni, kaip sakydavai, kad mes turime padėti vargšams?

– Mm-hm... – tarė jis.

Ir vėl pasitrynė nosį ir peržvelgė popierius.

– Taigi, – išklojau. – Vieną vargšą suradau parduotuvėje.

– Iš tikrųjų? – paklausė jis.

– Taip, pone, – patvirtinau.

Aš įdėmiai pažvelgiau į pamokslininką. Kartais jis man atrodydavo panašus į vėžlį, kuris pasislėpęs savo kiaute mąsto apie reikalus, niekada neiškišdamas iš ten galvos.

– Tėte, aš galvoju, ar negalėtų tas vargšas kurį laiką pagyventi pas mus?

– Opala, apie ką tu kalbi? – paklausė jis.

– Aš suradau šunį, – paaiškinau. – Ir noriu jį pasilikti.

– Jokių šunų, – tarė pamokslininkas. – Mes jau apie tai esame kalbėję. Tau nereikia šuns.

– Žinau, – pasakiau. – Žinau, kad man nereikia šuns. Bet tam šuniui reikia manęs. Žiūrėk!

Aš priėjau prie mūsų namelio durų ir sušukau:

– Vini Diksi!

Vinio Diksio ausys atsistojo stačios, jis išsišiepė ir nusčiaudėjo, paskui šlubčiodamas užlipo laiptais į namelį ir padėjo galvą tiesiai pamokslininkui ant kelių, kur pūpsojo didžiulė popierių krūva.

Pamokslininkas pažvelgė į Vinį Diksį, į jo išsikišusius šonkaulius, purviną kailį ir plikas dėmes ir suraukė nosį. Kaip jau sakiau, šuo bjauriai dvokė.

Vinis Diksis pažvelgė į pamokslininką. Jis išsišiepė, parodydamas savo visus aptrupėjusius pageltusius dantis, vikstelėjo uodega, nušluodamas ant grindų kelis pamokslininko raštus.

– Kuo jis vardu? – paklausė pamokslininkas.

– Vinis Diksis, – sušnabždėjau.

Aš bijojau garsiau ištarti žodį. Pastebėjau, kad Vinis Diksis pamokslininkui padarė gerą įspūdį. Privertė jį iškišti galvą iš savo kiauto.

– Ką gi, – tarė pamokslininkas, – jis tikrai yra vargšų vargšas, nežinau, ar man kada teko tokį matyti.

Jis padėjo į šalį pieštuką ir pakasė Viniui Diksiui paausį.

– Be abejonės, jis yra paklydėlis. Ieškai namų? – labai švelniai paklausė jis Vinio Diksio.

Vinis Diksis suvizzgino uodega.

– Ką gi, – tarė pamokslininkas. – Tu juos suradai.